

Figueres

“Golpe de Gong”, un popular concurs estiueenc que torna

Dies enrera, vaig gaudir de l'oportunitat de xerrar una estona amb en Ricard Sagué, un dels capdavanters en l'organització de la renaixença de “Golpe de Gong”, a Figueres.

Com tothom ja sap, “Golpe de Gong”, al Patronat de Figueres, és un seguit d'actuacions, un cop per setmana i concretament els dimarts, d'aficionats a la cançó catalana, cançó folklòrica, poesia, malabarisme, etc., que, a títol de concurs, ens oferiran durant deu setmanes la mostra del seus coneixements i bon fer. Tot això, en la primera part. En la segona, l'espai anomenat “Els dimarts del Patronat”, en el qual podrem veure i escoltar grups i cantants de nom més o menys reconegut.

Feta aquesta entrada, parlem de tot això amb en Ricard Sagué.

—Ricard: de qui ha sortit la idea de tornar a fer a Figueres “Golpe de Gong”, després de tant de temps?

—Doncs, ha sortit d'en Josep Gòngora i jo. O més ben dit, ens hi ha ajudat en Ramon Faro. Un vespre, tot parlant amb ell sobre la possibilitat de muntar a Figueres un trio de pallasos, l'hi demanàvem textos, car ell n'havia fet. I va ser llavors quan ens va donar la idea del “Golpe de Gong”.

Cal dir que tant en Ramon Faro com en Ricard Sagué, havien estat també en l'equip organitzador de les anteriors edicions d'aquests nocturns estiueencs del Patronat.

El per què de desenterrar altra volta “Golpe de Gong”

—Diga'm una cosa. Per què torneu a fer “Golpe de Gong”?

—Creiem que a Figueres hi ha d'haver quelcom més que cinemes i discoteques, i hen volgut fer una cosa diferent. Al mateix temps, donem una oportunitat a donar-se a conèixer a tota una colla de gent, que ara comença a cantar o fer altres activitats del món de l'espectacle.

—Sí. D'acord. Però jo vull dir que per què “Golpe de Gong” i no una altra cosa?

—Ja t'he dit al començament que la nostra idea era fer un trio de pallasos, cosa de la qual Figueres també n'està mancada; però potser encara no estem prou preparats, i ens falta trobar encara molts textos i altres coses. Així, mentre esperem, hem decidit de fer això.

—Mira, Ricard. O jo no m'explico o tu no em vols entendre. Per què, precisament, “Golpe de Gong” i no quelcom diferent, amb un altre nom i un altre estil?

—Home! “Golpe de Gong” ja tothom ho coneix, i així seguim la tradició.

Assegurar l'Economia

—I també us assegureu una major assistència de gent que paga entrada...

—Sí, també. És clar.

—Ací volia arribar. Penseu fer-hi molt negoci?

—Oh, no, no! En absolut. És una cosa que fem sense cap interès econòmic. Tan sols per a donar a Figueres quelcom més en esbarjos. No, no. No pensem fer-hi cap negoci.

—Hem dit que “Golpe de Gong” és un recital-concurs. Diga'm, però, qui judica totes les actuacions.

—Ho fan deu persones, en total. Cinc són de l'equip organitzador, que seran les mateixes durant els deu di-

mares. Les altres cinc, que canviaran cada setmana, s'agafaran d'entre el públic assistent.

I en Ricard encara em va dir moltes coses més. “Golpe de Gong” s'estrenarà al Patronat de Figueres al proper dia 12 de juliol (dimarts, és clar), i continuarà estant present entre nosaltres tots els dimarts següents, fins a deu, a les 10 del vespre.

Resten encare per concretar les actuacions de concurs, així com les “estelars”.

—Pots aprofitar per dir que tothom qui estigui interessat a actuar, ens pot trobar al Patronat, de 8 a 10 del vespre, tots els dimarts i divendres.

—Econòmicament, quines ajudes penseu rebre. Amb quins “calés” compteu?

—Amb els de les cases comercials que ens ajuden a pagar la publicitat.

—Bé; però res més?

—No, no. Res més.

—Així compteu amb plena assistència de públic.

—Sí; en principi, totalment.

—Doncs, que sigui així!

Antoni Godoy i Tomàs

Diafragma del 9

Que no decaiga...

Un lector, a raiz de nuestro último “Diafragma”, nos remite esta foto retrospectiva sobre el mismo ambiente de unas Fiestas de la Santa Creu: el espectacular desfile de carrozas en la Rambla. El motivo del lector es simple: avería inoportuna en un coche publicitario y varias personas con decisión arrojando el hombro, para que la fiesta no perdiera el ritmo. Efectivamente; en años anteriores el desfile, una vez iniciado, era continuo y en ello residía el atractivo general, el sentido de espectáculo. “Que no decaiga...” parecía ser el lema de la organización. En cambio, en el de 1977, fue al revés.